

Ewa Bułhak

Szukanie monologu. O teatrze Ireny Jun ✓

Irena Jun należy do klasyków polskiego teatru jednego aktora. Wprawdzie w wydanej książeczce nie znajdziemy wykazu premier jednoosobowych, przygotowanych przez artystkę, ale było ich około dwudziestu, a najslawniejsze z nich to spektakle poetyckie, odwołujące się do poezji Jerzego Harasymowicza („Pastorałki polskie”), Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego („Bal u Salomona”), czy Julian Tuwima („Czarownica musi odejść”). Po raz pierwszy Jun pojawiła się na festiwalu teatrów jednego aktora we Wrocławiu w roku 1967 ze spektaklem „Sonata księżycowa” do wierszy Jorgosa Seferisa i Yannis Ritsosa i od tego czasu stała się gwiazdą najmniejszej sceny, ujawniając swoją aktorską wynalazczość i umiejętność nawiązywania kontaktu z widzem w rozmowie o tajemnicy życia i śmierci.

Specyficzne cechu teatru jednoosobowego Ireny Jun poddaje wnikliwej analizie Ewa Bułhak, która w pierwszej części książeczki prezentuje jej sylwetkę artystyczną, ze szczególnym uwzględnieniem monodramów, a w drugiej w dociekliwej rozmowie z artystką śledzi je poszukiwania i odkrycia artystyczne. Bułhak – jak najsluszniej – podkreśla znaczenie długoletniej współpracy Ireny Jun z Józefem Szajną (jej udział w pamiętnej „Replike”) i Jerzym Grzegorzewskim, którzy odegrali ważną rolę w kształtowaniu osobowości twórczej artystki, wydobywa również niezwykle istotne doświadczenie, jakimi był cykl jednoosobowych spektakli Beckettowskich, zrealizowanych przez Jun we współpracy z Antonim Liberą.

„Szukanie monologu” to kolejna pozycja z serii zainicjowanej przez twórcę wrocławskich festiwali, Wiesława Gerasa, prezentującej sylwetki artystów i zjawiska, które odcisnęły swój ślad na polskiej scenie jednoosobowej. (TM)